

Iz najgloblje globočine
 korenina sreba soke,
 vrh, kot mreža v zračne toke
 vržena, lovi jasnine.
 Kar človeštvo kdaj prešine,
 kar med solnci se zasveti,
 v srcu pevčevem zaneti
 žar, odžar prvotne luči;
 glej, poslušaj, ti se uči —
 jaz sem pred teboj na sveti!

Pesem.

Glej s solncem prepojeni
 slapovi in potoki!
 V srebró, v zlató se penijo
 po rebrih tam, po loki.

Na bregu breskev rožna
 in črešnja je vsa bela,
 čbelica je zmedena,
 ne ve, kam naj bi sela.

Gredica sredi trate
 je kot cvetoča barka,
 zdaj žena mi stopila tja
 v naročju sinka Marka.

O žena, sinko Marko!
 Pomlad okoli vaju!
 Čbelica, sirotica,
 ne veš kam sestiti v maju.

O žena, sinko Marko
 in jaz med vama tretji —
 Kam mislimo, kaj hočemo
 v tem blaženem objetji?!

